

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Bůh je naše útočiště,
naše síla,
pomoc v soužení vždy velmi osvědčená.“*

Ž 46, 2

Úvodní slovo

Je mou milou povinností dotknout se několika radostných a zmínky hodných událostí minulých dní.

Předně chci ještě jednou blahopřát Mons. Josefu Šikovi, farnímu vikáři, k jeho životnímu jubileu – 75. narozeninám. Děkuji jménem vás všech za jeho službu farnímu společenství a jistě spolu s vámi vyprošuji mnoho darů Ducha svatého, tělesných sil a zdraví i duchovní svěžesti k dalším (doufáme, že mnoha) rokům života mezi námi.

I bývalému faráři naší farnosti a nyní nově jmenovanému litoměřickému biskupovi otci Pavlu Posádovi chci vyjádřit upřímné blahopřání a radost z jeho nového ustanovení. Zároveň jistě s jeho souhlasem prosím vás všechny o modlitbu za Boží pomoc a požehnání pro jeho službu v nové diecézi.

Že v takových situacích není všechno jenom sláva, že za voláním „hosana“ je často skryto i „ukřížuj“, naznačuje článek z pera dalšího farníka – jezuita Josefa Kolářka, kterým se ještě vracíme ke jmenování otce Tomáše Špidlíka kardinálem.

Kéž si znovu uvědomujeme, že všechnu svou naději máme skládat v Hospodina, neboť jen v NĚm je naše útočiště.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Biskupské svěcení Mons. Pavla Posáda**, nově jmenovaného sídelního biskupa litoměřického, se uskuteční v sobotu 28. února 2004 v 10.30 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Protože předpokládáme větší zájem o účast na této slavnosti, plánujeme objednání autobusu(ů). Zájemci o cestu se mohou hlásit závazně v sakristii. Záloha na cestovné je 100,- Kč (platí se při přihlášce), předpokládaný odjezd v 6 hodin od kostela, návrat zhruba okolo 17 hodin odpoledne.

• Znovu **děkujeme** všem, kdo pomohli s úklidem, zdobením a přípravou kostela na slavení vánočních svátků. Stejně tak děkujeme i všem, kdo se jakkoli podíleli na jejich důstojném a radostném slavení.

• **Jmenován nový nuncius pro ČR** – arcibiskup Diego Causero byl dnes v poledne ve Vatikánu jmenován novým apoštolským nunciem pro Českou republiku (*zdroj čbk*)

• **Fórum mládeže brněnské diecéze.** Čtvrtý ročník diskusního setkání mladých

brněnské diecéze proběhne ve dnech 23.-25. ledna v prostorách Církevního studentského domova Petrinum na Veverí ulici v Brně. Tématem setkání je „farnost – moje církev“. V rámci daného tématu se budou odvíjet také katecheze brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho a generálního vikáře Jiřího Mikuláška, kteří budou také reagovat na dotazy přítomných v oblíbené panelové diskusi. Součástí programu bývá tradičně program ve skupinách, besedy a kulturní program.

Půlnoční zezadu

Tma, zima, štědrovečerní pokoj a klid. Svátečně osvětlené ulice se pomalu plní lidmi, kteří neomylně směřují ke vchodům kaplí, farních i filiálních kostelů, bazilik (minor i maior), dómů a katedrál. Ani náš kostel nebyl výjimkou a tak, když se úderem 23 hodiny otevřela brána, se již brzo kostel naplnil šumem, vrzáním lavic, tlumeným hovorem a zvoněním mobilních telefonů, našťastí také většinou tlumeným. Kostelem se nesla tlumená „jé“ a „jů“ návštěvníků, kteří přišli okouknout betlém nebo výzdobu kostela. Bude půlnoční mše!

Tento večer kryje jakási poklidná atmosféra, která dokáže mnoho utlumit. I zarytý ateista nerad ruší „kouzlo Vánoc“. A tak jsem na půlnoční pobíhal se svou pracně vyrobenou cedulkou KOSTELNÍK zcela zbytečně. Žádné „vzrušo“ se nekonalo.

O to zajímavější byla příprava na vánoční oslavy. Začalo to již ve čtvrtek před Štědrým dnem kácením smrku na farní zahradě. Díky souhře techniky a svalů a vysoce sofistikovanému přístupu se nám (kostelníci + Miroslav Lstibůrek ze Slavkova) podařilo ztepilý smrk ztepilý (*Picea abies* L.) pokácet a uložit na farní zahradu. Vše pokazilo pouze drobné zranění kostelníka Josefa „Boba“ Zelinky (ten mladší a hezčí a svobodný, pozn. autora) při opouštění pracoviště (vyroněný kotník).

V den sobotní pak nastal velký den brigády před Vánoci. Jelikož téměř do posledních chvil probíhaly intenzivní práce na opravě lavic pravé řady, bylo nutné hlavní úklidové práce koncentrovat na sobotu. Přes naše obavy přišlo pomoci kolem 30 lidí. To nám vyrazilo dech, ale postupně se nám všechny podařilo vytižít, takže se, doufáme, nikdo nenudil. Jsme vděční za tuto významnou pomoc a všem moc děkujeme. Podařilo se do značné míry odprášit celý kostel, včetně kazatelny, naleštit lavice a klekátko (Scampi, děkujeme). Až je mi líto, že po Novém roce zas přijdou opravovat lavice. To zas bude prachu...

Vrcholem však nebylo ani kácení stromu, ani brigáda, dokonce ani čištění zátěžového koberce a stavění betlému, ale transport vánočního stromku, teda stromu, do kostela.

Původní odhad, že k přetransportování stromu bude potřeba cca 8 lidí, se ukázal jako silně poddimenzovaný. Předpoklad, že pokácený strom s výškou cca 8 m a

průměrem kolem 20 cm, bude mít i s jehličím tak maximálně 200 kg, (což musíme zvládnout, ne?) jsme zavrhlí při první pokusu o nadzvednutí.

Jelikož se nás nesešlo mnoho (mohl bych jmenovat, ale nebudu, protože by účastníci zpsychli), celkem 6, z toho jeden lehce zraněn, po prvních pokusech strom ovázat a vytransportovat na ulici jsme skončili dost vyčerpáni se stromem v průjezdu zvláštní školy.

Původní idea byla postupně strom vtahovat do průjezdu a přitom ho ovazovat. Jelikož jsme však nedokázali stromem pohnout, abychom ho protahovali průcho-dem a zároveň ovazovat (nezbyl nikdo, kdo by ovazoval), řekli jsme si, že ovazovat je vlastně úplně zbytečné. S vypětím všech sil jsme strom vtěsnali do uzounkého průjezdu. Pak jsme zjistili, že v další cestě nám překáží zábradlí, bránící dětem vbíhat do vozovky a nám vytočit se se stromem z průjezdu. No, ale za pomoci autolana jsme ve stylu burlaků na Volze nakonec strom vyrvali až na chodník (což stálo jeden naražený prst), kde jsme zůstali stát bezradní, špinaví, ulepení smůlou a zcela bez energie.

Tu dostal spásný nápad vážený člen farní rady, Ing. Jiří Řezníček. „Bez vozejku ho tam nedostaneme,“ zvolal. „Půjdu naproti půjčit paleták.“ (naproti = do Brněnky, paleták = nízkozdvíhový vozík na převážení palet, vyrábí Kovo Cheb, pozn. autora). A také ho půjčil, i s řidičem.

Od té chvíle to šlo ráz na ráz. Strom jsme uložili na paletu, špičku nadlehčili

dva nosiči a vyrazili jsme směrem ke kostelu. Po pečlivém výběru trasy (paletové vozíky vezoucí stromy špatně jezdí přes jakékoliv překážky) jsme se dostali až před hlavní vchod, kde nás čekala poslední překážka - velmi nevhodně zaparkovaný automobil. Jelikož to byla drahá zahraniční značka (tuším BMW nebo něco takového), zavrhlí jsme systém „neměl to sem stavět“ a naštěstí úspěšně jsme se do vrat kostela vešli.

Postavení stromu již nebylo tak dramatická záležitost. Po nasazení stojanu jsme spojenými silami strom vztyčili a nazdobili. Kostel tak získal výraznou dominantu, která tu již dlouho nebyla. A taky asi nebude. Asi naštěstí. Teď už jen vymyslet, jak ten strom zlikvidovat. Nepotřebujete někdo dřevo?

Luděk

Trampolína

*aneb transport vánočníku stromku
z jiného pohledu*

Je neděle, z domů voní vánoční cukroví, mírně poprchává a na nedělní oběd měl přijít náš mladý kostelníček Bob. Ve městě vrcholí hon za vánočními dárky a u nás doma příprava svátečního oběda. Parádně jsme se najedli, popovídali s Bobem, vypili kávu (někteří mladší a kostelníci pili jen kapučíno). Blížila se 16 hodina a teprve tehdy jsme si uvědomili s Jakubem,

že kulhavý Bob moc se stěhováním stromu z farního dvora do kostela nezmůže.

Tomu bylo tak: Rostl tam veliký smrk více než 20 let, ale sousední firma zhotovila asi o 3 metry níže, než je farní dvůr, garáže. Jelikož by kořeny narušily statiku opěrné zdi, bylo rozhodnuto o pokácení stromu a instalaci smrku do kostela na vánoční svátky. Strom se podařilo pokácet do mezery mezi kůlnu a jiný jehličnan. Když Bob odklízěl ze střechy kůlny větve nachystal si na zemi hromádku větví jako doskočiště pro skok z výšky. Po dopadu se uchýlil na 3 dny do svého soukromí s výronem v kotníku. Holt větve nejsou trampolína!

Když jsme dojeli k faře, čekal tam již v montérkách Luděk (2. kostelník), Honza Lorenc a Vřešťan. Smrk měl do kostela nelehkou cestu. Musel překonat naši nešikovnost, 2.5 m vysokou zídku, průchod na Lidickou, zábradlí u silnice, sloup veřejného osvětlení, farářovo auto a několika set metrovou cestu přes křižovatky na Moravském náměstí. Smrk to měl v pohodě, ale ve všem jsme mu museli pomoci.

Prvotní plán na ovázání větví na místě vzal za své několikerým přetržením provazu. Přesunuli jsme dřevinu k zídce. S vypětím všech vší sil se podařilo asi po 10 minutách strom dopravit před průjezd za zídkou. Zde měl nanovo začít bod jedna při protahování prvního ostění, totiž při stažení větví skrze průchod strom svázat. Průchod však byl tak těsný, že bychom tuto operaci nebyli schopni provést. Následoval bod záchrany pod heslem - „co nejde

silou, jde ještě větší silou“ a tak jsme se rozjeli až na Lidickou. Smrk, tažený burlakem Lud'ou na automobilovém laně, projel průjezdem a vysazenými dveřmi téměř jako po másle. Čelní tažnou četu však překvapilo již zmíněné zabetonované zábradlí na ulici a kandelábr, za nímž se schovával farářův Mégane. A tak opět zvítězila síla a pružnost dřeviny. Po několika pokusech se smrk elegantně vytočil kmenem směrem ke kostelu. Jeho šíře však zabrala celý chodník. Plán „A“ měl pokračovat podložním dvou dílů hliníkového žebře pod kmen stromu a jeho odnesením. Gravitace však byla mocnější než my. Aby v kostele byl strom a ne májka, bylo tažení po silnici zavrženo kostelníky. Zrychlený dech a krevní oběh přinesl spásnou myšlenku (prvotně zamítnutou silnými členy mužstva) o zapůjčení dopravního prostředku. Úspornou silovou variantou byly nejdříve popelnice na kolečkách, rudl apod.

Podářilo se nám v protější Brněnce přemluvit vedoucího k zapůjčení palet'áku s paletou i vozkou. „Co povezeme?“ - „Smrček!“ zněla odpověď. To vozku uchlácholilo a šel. „A kam to bude?“ - „Do kostela!“ - „??? Ale tak jo!“ Když uviděl na protější straně za auty schovaný smrk jako chodník, chtěl se otočit a vrátit se. Ale nakonec ochotně pomohl.

Transport smrku byl velkolepý, i když bez majáčku. Vepředu táhl a řídil vozka palet'ák a rychlost spřežení udával burlak Luděk (stále na laně), uprostřed jsme se střídali já, Honza Lorenc a Vřešť'an, za

námi sbíral odpadlé větve Kuba a na palet'áku se smrkem se vezl Bob (prý vyvovával stabilitu ?!). Všechny červené jsme stáli. Šalináři nevěřili svým očím, když před nimi prošli dva lidi, třetí se vezl, pak smrk, pak další lidi, pak smrk a na závěr hromada větví s Kubou. Podařilo se nám bravurně obtočit poslední semafor a už jsme přistávali mezi zaparkovanými vozidly před hlavním vchodem. Vozka se s námi rozloučil a se slovy „Jsou Vánoce, musíme si pomáhat!“ zmizel ve tmě velkoměsta. Po cestě jsme měli strach, aby nám smrček bez potvrzení o koupi nezabavila městská policie.

Strom po otočení do hlavního vchodu kostela byl přes celou šíři chodníku a téměř i silnice. „Lehce“ vklouzl do kostela, prosmýkl se okolo oltáře až na místo svého dodání. Musím přiznat, že jsme toho za ty 2 hodiny měli celkem dost. Ale Vánoce přece stojí za to!

Snad jste si je krásně a požehnaně prožili! A pohled na smrk taky!

JŘ

P.S.: Máme novou testovou otázku do autoškoly: Je účastníkem silničního provozu s právem jízdy na chodníku

- Smrk s osádkou bez majáku?
- Palet'ák tažený burlakem?
- Bob na palet'áku se smrkem?

Vše je správně!

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

Redakce se omlouvá všem farníkům, kteří v posledních dvou „Tomášcích“ marně hledali „Slovo nemocným“. Na vině není otec Josef Šik, jenž vždy zavčasu vložil svůj příspěvek do krabičky zavěšené na radiátoru v boční kapli. Trochu viny neseme snad my, členové redakce, neboť nás při vybírání zmíněné krabičky někdo již podvkráté předběhl. Je to zřejmě člověk literárně vzdělaný, který tuší vysokou hodnotu rukopisů otce Šika a ví, že jejich cena bude časem stále stoupat.

PROSÍME: Předávejte své příspěvky panu kostelníkovi nebo přímo někomu z členů redakce. Krabička z boční kaple zmizí. Děkujeme za pochopení.

za redakci Sojka

Zahájení plesové sezony 2004

Farní ples sv. Tomáše zahajuje plesovou sezonu, alespoň co já vím.

A protože tento ples přináší řadu příjemných chvil a zážitků, pravidelně se této akce zúčastňujeme. Bylo tomu tak i tentokrát. Sotva jsem se vzpamatoval ze zážitků vánočních svátků a Silvestra, už jsem začal vyhánět moly z kapes svého

obleku, abych mohl na plese předstoupit před své kamarády a předvést se také jako spořádaný člověk. A opět jsem letos neprohloupil – znovu naletěli.

Letošní ples byl jubilejní – desátý. Od příštího roku by se tedy mohl nazývat již tradičním.

Nutno předeslat, že takový ples se musí připravit. Letos se nechtělo nic ponechat náhodě a proto se na včasné přípravě podílelo mnoho dobrovolníků. Od skupiny vedené Keprníkem, která zajišťovala obecné organizační záležitosti, přes šikovné dcerky vedené Irenou, které se snažily připravit a nazdobit stoly i prostředí, přes skupinu tanečníků vedenou Dangelou, až po skupiny, o kterých vůbec nevím. Všichni dobrovolníci si odnesli dobrý pocit a možnost vyplnit modré okénko v deníčku.

Venku od rána sněžilo, to aby se účastníci mohli rozklouzat. Když vstoupili účastníci do objektu gymnázia, našli rozzářené prostory, nádherně vyzdobené stoly se svíčkami a příjemně naladěné pořadatele i hudebníky.

Ve dvou se to lépe táhne (i z láhve), a tak příchozí se objevovali zejména ve dvojičkách, ale i větších skupinkách.

Začali se shlukovat kolem stolů a zaplňovat je různými dobrotami. Na stolech si také zapálili svíčky a pokochali se pohledem na blýskající se hvězdičky, které zdobily slavnostní stoly. U hvězdiček ještě musím zůstat, neboť řadu návštěvníků zaměstnávaly ve volných chvílích po

celý ples. Zejména systematici a výtvarníci sestavovali z hvězdiček geometrické tvary či různé obrázky a zvířátka, čímž otevírali nový prostor k dalším nápadům a humorné diskusi, a nenechavé ručičky mohly zaměstnat své prstíčky.

Ples zahájila černobílá polonéza pěkně provedená šikovnými mladými farníky. Moderování plesu se ujali Veverka a Keprník, kteří předali slovo o.Vrbackému k úvodnímu proslovu a následně vpustili tanečnický na parket.

Zatím v předsálí se netančící u stolu stmelovali červeným vínem. Pan farář, který si přisedl, dle láhve držené v ruce měl zřejmě pocit, že bychom se měli spíše

schmelovat. V každém případě všude panovala dobrá nálada a bohužel čas utíkal příliš rychle. Také proto, že program byl pestrý a člověk sotva stačil všechno stíhat.

Mohli jsme se pokochat vystoupením talentované stepařky Marti. V dalším vstupu taneční dvojice ze Starletu předvedla několik latinskoamerických tanců. Poslední skvělé číslo zvládlo DUO Mart'a + Hanka v stříbrně blýskajících se kostýmech. Mezitím jsme stihli povečeřet a nakoupit lístky do tomboly. I když léta pravidelně žádám ženu ať kupuje pouze lístky do tomboly, které vyhrávají, a ostatní ať ponechá prodávajícímu, vždy to dělala právě naopak. Proto jsme letos nakupovali lístky do tomboly spolu a výsledek se dostavil. Dvě třetiny lístků byly sice opět nějaké vadné, protože jejich číslo nikdo nehlásil, zato zbývající cca třetina lístků něco vyhrála. Drobný problém byl v tom, že jsme byli v tak družném společenském hovoru, že jsme třetinu z vyhrávající třetiny zaregistrovali nějak pozdě (pro pořadatele: č.152, zbyl-li např. nějaký dort v ledničce). Přesto výhry udělaly radost, zejména Poličan, který obšťastnil všechny spolustolovníky.

Najednou kapela přestala hrát a začala balit. Tak co jsme měli dělat, jitřní ještě nikde nebyla, a tak jsme jeli rovnou domů s nadějí, že možná na tom příštím plese se nám podaří všechny známé pozdravit a všechno si dopovědět.

– ki –

Přečetli jsme za vás ...

...tentokrát z článku Josefa Koláčka SJ

Otec Špidlík a my v Římě

I když mi nyní v jeho blízkosti létá kolem uší „Vaše Eminence“ nebo podle kuriální etikety „Eminenza reverendissima“ či jen krátce „Eminentissime“, pro mne zůstává v duchu i při rozhovoru ono důvěrné „Otče Špidlíku“ a podle dávného úzu České provincie SJ (od latinského „usus“) mu stále vykám.

On už padesát let, já teprve třiatřicet sloužíme v Římě „Ad maiorem Dei gloriam“, a tak není divu, že vzpomínky jsou jako malý vodopád. (...)

Kdosi z jeho posluchačů, jejichž počet stále roste, vystihl svůj obdiv: „Špidlík nám podává teologii, dogmatiku a morálku s lidskou tváří!“ Vzpomínám si na jednu epizodku ze sjezdu Křesťanské akademie v Tridentu. Po jednom vystoupení P. Heidlera, jinak Saši, se na něho snesly výtky, že jeho názory jsou dogmaticky „přibloudlé“. Ten ale namítl: „Vždyť Špidlík říká totéž, jenomže to zabalí do výroků svých východních Otců, a to je v pořádku?“ (...)

Při prvním našem setkání po prázdninách „u Řezáčů“ (tedy v Orientálním ústavě, kde byl P. Řezáč ministrem domu)

nebo „u Špidlíků“ jsem se dovídali horalské historky z jejich putování po Dolomitech. Přitom si neopomenul dobírat přítomného P. Olšara, který také jezdil na prázdniny do Alp, ale ne aby dělal túry na vrcholky, nýbrž aby „dával moudré rady zahraničním hostům, jak se má chodit po horách“. Já jen mohl závidět, co všechno tahle „parta“ dokázala vymyslet a prožít. Když pak vyšel „Ulipyspirus“, kniha povídek, pohádek a bajek, kterou napsali s P. Michalčíkem, leccos mohl pochopit i nezasvěcený čtenář. (Nedávno byla přeložena do vlámštiny a měla velký úspěch, i když Vlámům bylo třeba vysvětlit nezvyklý titul: „U lípy spí Rus“.)

V roce 1981 dostalo setkání „u Špidlíků“ tragické rysy. Otec Špidlík, jindy výborný hostitel sršící vtipy a otcovskou vlídností, byl tu neděli mimořádně vážný. Hovor vázl, těkající pohledy, „porchetta“ i víno Frascati zůstaly nehtnuté. Aby napětí ukončil, Otec Špidlík vytáhl dopis své sestry, v němž řezavěla její věta: „Oni nám ho zabili!“ Pak jen stručnými větami vylíčil, co ho tížilo: 22. srpna, na svátek Panny Marie Královny, se loučil se svým synovcem Pavlem Švandou před jeho návratem na Moravu. Musel být hrdý na zásadovitého, velmi inteligentního a režimem nezlomeného univerzitního studenta. Byl „nalezen na dně propasti Macocha“. Poloha nalezeného těla neodpovídala obvyklé poloze sebevraha. Míra poškození tělesných ostatků

převyšovala možné důsledky pádu (důsledek mučení). (...) I smrt Pavla Švandy estébáci uhráli za pomoci ustrašených soudců a zdravotníků na „sebevraždu“ skokem do Macochy. Stačilo jen číst výčet svědectví, aby bylo jasné, kde hledat viníky. (...)

Stačí přelétnout úctyhodnou řadu titulů, aby vystával úchvatný myslitelský a duchovní obraz Otce Špidlíka. Však také jeho knihy byly a jsou překládány do různých jazyků. Například do řečtiny, a to pravoslavní jsou protiřímsky naladěni, a do makedonštiny. K vydání překladu v Iráku dal souhlas sám Saddám Husajn. V Rumunsku a Bulharsku jeho knihy slouží jako učebnice na pravoslavných teologických fakultách. Moskevský patriarcha Alexij II. hovořil během soukromé audience s Otcem Špidlíkem celou hodinu o jeho díle „Ruská idea“. Bývalý italský prezident Cossiga mu napsal v poděkování za dar téže knihy: „Mám ji na nočním stolku a každý večer z ní čítávám alespoň čtvrt hodiny.“

Při setkání s naším, nyní Tomášem kardinálem Špidlíkem jsem si v duchu říkal, že mu ten kardinálský purpur „náramně sluší“, že v té oslnivé červeni není jen teoreticky vyjádřen symbol „usque ad effusionem sanguinis“ (až k prolití krve), nýbrž že je tam vepsána krvavá oběť jeho synovce Pavla Švandy a ostatních krvavých i „bílých“ mučedníků církve 20. století v naší zemi.

• *převzato z časopisu Jezuité 6/2003, zkráceno*

Příprava na manželství

komunita Emmanuel

Pro snoubence, ale také pro ty, co spolu chodí a o manželství uvažují, pořádá komunita Emmanuel v Brně na jaře a na podzim víkendová setkání s názvem

PŘÍPRAVA NA MANŽELSTVÍ

Setkání zahrnuje společné chvály, přednášky, adoraci, sdílení ve skupinkách a mši svatou. Přednášet budou manželské páry z Komunity. Poplatek 200 Kč zahrnuje ubytování, stravu a režii. Víkend je určen pouze pro páry. Nejbližší termín je 28 – 29. února 2004 na Lidické 24, v Brně.

Přihlášky na adrese: p.levicek@volny.cz, nebo na tel. 547 352 004. Další informace jsou k dispozici také na webové adrese www.emmanuel.cz

Slovo nemocným

„Radujte se s radujícími; plačte s plačícími!“

Řím 12,15

Když je člověk nemocný, prožívá svůj život jinak, než když byl zdravý. Člověku zcela jinak ubíhá čas, protože ve chvílích bolesti se mu zdá všechno velmi dlouhé a pomalé, ustupování nemoci a bolesti mu připadá příliš zdoluhavé. Zdravotní potíže znesnadňují anebo zcela znemožňují plnění běžných povinností a zvyků, nutí ho vzdát se mnoha zálib, které mu působily radost.

Současně si však mnohem lépe uvědomuje skutečnosti, které bral jako samozřejmé a v době nemoci je pokládá za dar, za který má být vděčný. Mezi tyto skutečnosti patří třeba jen krátké návštěvy známých, projevení zájmu a účasti. Každá z těchto věcí byla dříve běžná, ale v nemoci jí je připisována větší cena. To nás může vybízet, abychom měli snahu prokazovat nemocným co nejvíc pozorností a drobných služeb, protože jimi prospíváme jim i sobě. Z naší strany to však vyžaduje, abychom byli vnímaví a nedívali se na potíže, které jsou s tím spojené, a byli ochotní pomáhat. Každá nemoc nemusí být pro nemocného obdobím jeho růstu v duchovním životě a nemusí ho nutně přivádět blíž k Bohu, ale někdy může naplňovat jeho duši hořkostí, ztrátou ideálů a zaměřením se jen na vlastní osobu.

Tento stav se prohlubuje, když není blízko někdo, kdo chce ochotně podat pomocnou ruku. Jiným důsledkem velké bolesti může být růst pýchy, když se člověku daří úspěšně bolest zvládat. Když jsou síly vyčerpány, může následovat propad do hluboké deprese. Je proto nutné se reálně dívat na bolest i na možnosti se s ní vyrovnat a nespoléhat jen na sebe, ale i na Boží pomoc, protože pouze s ní jsme schopni vždycky úspěšně prožít každou situaci.

I když bývají bolesti velmi těžké, je třeba si položit otázku, jaký má to utrpení smysl, protože když je člověk přesvědčen o nesmyslnosti bolesti, je to pro něj největší zátěž, se kterou se musí vyrovnávat.

Krizi v utrpení může prožívat každý člověk a ani věřící lidé jí nejsou ušetřeni. Ani věřící člověk nepřekoná problémy utrpení a bolesti žádnou formulkou, ale musí si položit otázku, co mu chce Bůh právě touto bolestí sdělit a kam ho chce dovést. Cesty k pochopení smyslu bolesti mohou být různé pro jednotlivé lidi. Bůh však je ochotný dát každému dost světla poznání, aby poznal smysl utrpení a také dost síly, aby je byl schopen dobře prožít. Člověk se stále musí učit obracet se s důvěrou na Boha, protože jen On ví, co člověk právě potřebuje. Když počítá člověk s Boží pomocí, není pro něj nic nesnesitelné a nepřekonatelné.

O. Josef Šik

Svědectví

které nemůže být zapomenuto

... dokončení příběhu paní Ludmily z minulého čísla

Když jsme se domluvily co a jak, představená boromejek mne objala, políbila se slovy „na tobě je vidět, že jsi naše“ a pokračovaly v slavení velikonoční liturgie. Znalý mnoho textů z paměti, dokonce jsme si zazpívaly i papežskou hymnu. To vše samozřejmě potají, jedna sestra hlídala, zda nejde dozorce.

V celách jsme byly umístěny po 25. Z jedné strany naší cely 25 vražedkyň, z druhé strany 25 prostitutek. Na naší většinou řeholnice, několik generálních představených jednotlivých řeholních rodin, mezi nimi i kandidátka blahořečení boromejka Vojtěcha Hasmandová. V Pardubicích bylo v té době asi 1200 vězeňkyň. Druh práce byl odstupňován: řeholní sestry navlékaly korále, norma byla nesplnitelná, byly jim proto zkracovány výhody a po propuštění musely splácet pobyt ve vězení. Naproti tomu protekční vězeňkyně vyráběly součástky k televizorům. Byla to práce dobře placená a po propuštění si odnášely docela slušné peníze. Já jsem šila podprsenky, norma 25 ks denně. Normu jsem opět jakž takž plnila. Po pracovní době jsme velice často chodily na brigádu, já skoro denně (často jsem slyšela: „půjde

ta mladá“ - byly tam totiž o hodně starší ženy).

Chodily jsme na žně, umývat podlahy do tanečních sálů, ale dokonce i na výkopy a betonování na Zimním stadionu, který se tehdy stavěl. Když vypukla chřipka, neměly jsme žádné léky, jen jsme nemocným vařily čaje a udržovaly je, pokud to bylo možné, na lůžku. Každý den po večerní směně za každého počasí nástupy a nekonečné počítání. Jednou se stalo, že se pořád nemohli dopočítat a po dlouhé době jednu ženu našli oběšenou – spáchala sebevraždu. Strava byla velice jednotvárná. Dávali nám chleba, sádlo, marmeládu, masu jsme říkaly vlasy. Za celou dobu ve vězení jsem neviděla rohlík a máslo. Návštěvy rodičů 1x za 3 měsíce, mohli mi dát jen toaletní mýdlo a dopisní papír. Ostatní věci, kterými mně chtěli přilepšit, odváželi smutní domů.

Psát jsem mohla jen s rodiči, ale do dopisu připisovali i ostatní členové rodiny. Jednou u mne při „filcunku“ našli rukou psané Mariánské hodiny (sestry je uměly z paměti). Dostala jsem trest – zákaz dopisů na 3 týdny. Trest to byl spíše pro mé rodiče, neboť ti nevěděli, co je se mnou, když nepíši. Když se blížily Vánoce, řekla mi Ilka, se kterou jsem se velice sblížila: „Nesmíš plakat, budeš tu jenom jedny vánoce, moje už to budou osmé“.

To byla lidská stránka vězení. Byly tam i chvíle velké radosti. Předně vědomí, že Pán je tam s námi, a to někdy doslova fyzicky. Mohu-li pozměnit trochu slova evangelia: „Bylas ve vězení a navštívil

jsem Tě“. Nevím, jak to prováděli, ale během návštěv byl tajně propašován eucharistický Kristus. A tak tam byl s námi. Jednou při kontrole na pokoji se mě velitel udiveně zeptal: „Co Vy tady děláte?“ Odpověděla jsem mu, že sem patřím. On nato: „Co jste ještě neuměla, se naučíte.“ Představená boromejek se nedala: „Nic špatného, pane veliteli“. Pravdu měli oba. Měla jsem možnost žít v blízkosti vynikajících a troufám si říci svatých osobností a čerpat tak z jejich příkladu sílu a povzbuzení. Růženka Vacková, jinak profesorka na Karlově univerzitě, přednášela o estetice a dějinách umění. Nina Svobodová, spisovatelka, žena s vynikající pamětí, nám recitovala po večerech Danteho Božskou komedii. Neopustilo mě vědomí, že Pán mne vede. Bývala jsem dříve dost nemocná, ale ve vězení (kromě kašle při zašívání pytlů) jsem nemocná nebyla. Vy- bavují se mi milé vzpomínky, jak jsme se například s již jmenovanou Ilkou spolu při procházce na vězeňském dvorku v adventě za padání sněhových vloček modlily ro-ráty. Ilku jsem později požádala o kmo-rovství při křtu mé první dcery. Dále jsem se hodně sblížila se sestrami dominikánkami. Byla tam i matka od malých dětí. Rodiče oba s vysokými tresty ve vězení, děti odebrány do dětských ústavů, tam se odcizily a k rodičům po návratu již nenašly vztah. Byly tam i oběti babického pří- padu. Většina všech těchto skvělých lidí je v náruči Boží. Propuštěna jsem byla po odpykání celého trestu 6. srpna 1959 na svátek Proměnění Páně.

To jsem ještě netušila, jaká další bo-lest mne čeká. Měla jsem několikaletou známost. Měli jsme se opravdu rádi, ne- shodli jsme se však v náboženské otázce. Neměla jsem odvahu uzavřít manželství a k rozchodu mi chyběla síla. Po propu-štění z vězení jedna z mých prvních otázek byla: „Co Ivo?“ Odpověď maminky mi zněla hůř než ortel před půldruhým rokem u soudu: „Před čtrnácti dny měl svatbu“. Cítila jsem se nešťastná, zrazená, několik nocí jsem proplakala. S odstupem času jsem i zde poznala Boží ruku a dnes jsem vděčná za tento chirurgický řez, ke kte- rému jsem neměla odvahu. A Pán mi navíc nabídl jiné, lepší řešení. Po nějaké době jsem se seznámila s nynějším manželem. U něj jsem našla i to, co jsem postrádala ve své první známosti. I on viděl Boží řízení, když mi řel: „Jakpak bychom se jinak našli, kdyby tě nezavřeli?“ Moje dvě dcery již mají své rodiny, mám 5 vnoučat, máme se všichni rádi.

Co říci závěrem? I když to z těchto mých časem uhlazených vzpomínek možná není patrné, byl to komunistický kriminál se vším všudy: tvrdé, většinou noční výslechy, ponižování, urážky, lži, slibování i vyhrožování, pocit bezmocnosti, hrubost, naprostá ztráta soukromí, odloučení od nejbližších, strach z jejich pronásledování. Rozsudek byl předem dán, výslechy a obvinění podle zvrhlé zásady presumpce viny upraveny. A vpálený cejch kriminálního mne provázel i v dalším životě. Ještě po létech, když jsem v Brně sháněla

zaměstnání, mi bylo sděleno, že nemohu pro nedostatek důvěry vykonávat povolání sociální pracovnice, o které jsem se ucházela. Zbavit svobody nevinného člověka je zločin, a tak je to třeba jasně pojmenovat a odsoudit. Jiná věc ovšem je, jak se s tím člověk, který byl takto postižen, osobně vnitřně vyrovná. Ověřila jsem si pravdivost slov Písma: Milujícím Boha ...

Ludmila Cahová

Česká sekce Radia Vatikán

má nové internetové stránky

Na Nový rok 2004 zprovoznila česká sekce Vatikánského rozhlasu novou podobu svých internetových stránek. Na prozatímní adrese <http://rv.omadeg.cz> vedle obvyklých aktuálních zpráv z Vatikánu a ze světové církve a archivu dalších pořadů českého vysílání RV nabízejí též anketu, možnost diskusí k článkům, zasílání noviněk na e-mail či možnost lepšího vyhledávání. V plánu je rovněž zavedení on-line rozhovorů s významnými osobnostmi.

Nějaký čas budou nové stránky fungovat paralelně se starými stránkami na adrese <http://www.radiovaticana.cz>, než budou na tuto adresu převedeny. Záměrem celé nové podoby stránek RadioVaticana.cz je posílit interaktivitu mezi českou sekcí RV a posluchači, resp. návštěvníky webu.

Myšlenka archivovat a zpřístupnit na internetu aspoň část pořadů z vysílání české sekce Vatikánského rozhlasu se zrodila již během Velkého jubilea 2000. Tehdy bylo možné přepis některých rozhovorů vzniklých během Svatého roku nalézt na stránkách České provincie Tovaryšstva Ježíšova (www.jesuit.cz), již je české vysílání RV svěřeno. Ve druhé polovině roku 2001 bylo ovšem rozhodnuto, že textový archiv je třeba pojmout mnohem velkoryseji. Tak vznikla současná koncepce webu RadioVaticana.cz, která má výrazně zpravodajský charakter. Vedle možnosti poslechnout si ze záznamu nejnovější vysílání české sekce nabízí web pravidelně aktualizovaný textový archiv jejích pořadů. Lze v něm nalézt zprávy z Vatikánu a ze světové církve, projevy Svatého otce, pravidelné homilie známého jezuita Tomáše kardinála Špidlíka, rozhovory s osobnostmi, tematické vzdělávací seriály, komentáře a další publicistiku.

Ve své prvotní podobě byly stránky www.radiovaticana.cz spuštěny 1. května 2002. Jejich chod využíval dvou základních výhod: jednak tvůrčího potenciálu redakce českého vysílání Vatikánského rozhlasu, která poskytuje všechny zveřejňované materiály, a dále bezplatnosti práce redaktorů webu. Od jejich založení to byli především jezuité Jan Regner a Petr Havlíček, bývalí redaktoři české sekce RV, kteří zajišťovali chod stránek během svého studia teologie na Gregoriánské univerzitě v Římě.

Majitelem stránek RadioVaticana.cz je Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova, jejich provoz zajišťuje česká sekce RV.

zdroj: Biskupství brněnské

Z Farní charity

Sestry a bratři,

Tak jako v předcházejících letech, chceme vás i tentokrát v lednovém čísle Tomáška informovat o činnosti farní charity v uplynulém roce.

Naší hlavní pracovní náplní je pomoc starším nemocným a osamoceným bratřím a sestrám. Tato pomoc je různá podle potřeby jednotlivého klienta či klientky: nákup, pomoc při úklidu, pomoc při osobní hygieně, doprovod do kostela, vycházky s postiženou ženou upoutanou na vozíčku, návštěvy v domovech důchodců, prosté společenské návštěvy.

V uplynulém roce jsme se takto starali o 16 starých lidí, z nichž v průběhu roku dvě ženy a jeden muž zemřeli. Nás dobrovolných pracovníků farní charity je v současné době 13. Scházíme se každý měsíc ve čtvrtek před prvním pátkem po večerní mši svaté v kapli u sakristie. Ubývá nás a rádi mezi sebou přivítáme nové zájemce o práci ve farní charitě.

Před uplynulými Vánocemi, tentokrát už podesáté, jsme opět mohli s vaší pomocí připravit a rozdat „vánoční balíčky“.

Připravili jsme a roznesli celkem 34 nadělek starým a osamělým bratrům a sestrám. Velké díky vám všem, kteří jste nám přispěli darovaným cukrovím, ovocem a ořechy i finančními dary. Tak jako každý rok jsme při balení obdivovali různost a pečlivost, s jakou bylo cukroví uděláno. Ani tentokrát nechyběly krásně zdobené perníčky ve tvaru andělíčků a zvonků. Svými příspěvky jste způsobili všem obdarovaným radost a podíleli jste se na radostnějším prožití jejich Vánoc.

Něco z vašich příspěvků jsme poskytlí Domovu pokojného stáří na Kameně ulici a také Dennímu centru pro bezdomovce. Ani barevné křídly a olejové barvy, které jsme našli mezi krabičkami s cukrovím a sáčky s ovocem nezůstaly nepovšimnuty, velmi dobře je využijí děti z Domova sv. Markéty. Trochu cukroví a ořechů dostali také pacienti z psychiatrických oddělení v Bohunicích a Černovicích.

Za všechny obdarované i za sebe všem štědrým dárcům moc děkujeme.

Z vašich finančních darů, které nám vkládáte do pokladničky vzadu v kostele, jsme v uplynulém roce podpořili projekty Oblastní charity a další humanitární účely:

PROJEKTY OBLASTNÍ CHARITY:

EFFETA (denní stacionář pro děti a mladé lidi s mentálním postižením a autismem)

19 000,- Kč

Chráněné bydlení sv. Michaela pro lidi s mentálním postižením a autismem

3 000,- Kč

Domov sv. Markéty

1 568,- Kč

Denní centrum pro bezdomovce

4 000,- Kč

DÁLE JSME ZASLALI:

Likvidaci Lepry

3 000,- Kč

Sdružení pěstounských rodin

10 000,- Kč

Pěstounské rodině Žižkovských

8 000,- Kč

Částky pro jednotlivé projekty Oblastní charity byly usměrněny po konzultacích s vedením OCH podle naléhavosti podpory. Množství peněz pěstounské rodině Žižkovských odpovídá přání dárců.

Stále probíhá sbírka použitých známek pro misie.

Také pokračuje sběr šatstva organizovaný farní charitou na Starém Brně, na kterém se podílíme propagací a výpomocí při nakládání balíků do vagonu.

Závěrem děkujeme všem, kdo nás v loňském roce jakýmkoli způsobem ať finančně, modlitbou či jinak podporovali a prosíme vás, abyste nám i letos pomáhali, abychom mohli, tak jako doposud, pokračovat v naší práci – ve službě potřebným a osamoceným.

*dobrovolníci farní charity
u sv. Tomáše a Kad'ourkovi*

PŮJČÍM SI KLOBOUK

aneb óda na maminky

Nemám klobouk, ale nějaký si půjčím, abych mohla smeknout. Hluboce se totiž skláním před rodinami s více dětmi a – i když můj obdiv patří oběma rodičům – zejména před maminkami. (Pánové tatínčí necht' prominou, ale oni si občas chodí „odpočinout“ do práce).

I já jsem si v dětství byla jista, že je mým úkolem být maminkou alespoň čtyř dětí, hrát si s nimi, vychovávat je. Ale moudrý Bůh vede mé kroky jinou cestou a já jsem mu velmi vděčná, že mě tak dobře zná – tak veliký úkol bych určitě nezvládla. Když se dnes dívám na maminku s mnoha dětmi, dávno již nepocít'uji sebelítost; pouze hlubokou úctu. Dobře vím, že nejde jen o rozvíjení nadání malých šprčků a vštěpování správných zásad. Každá maminka si více užije věčného praní, žehlení, uklízení, vaření, určitě si vychutná spoustu probdělých nocí u nemocného dítěte s vysokou horečkou, prožije mnoho dní, kdy neposedné ratolesti zlobí a nepomáhá ani vařečka, a trvá-li to léta a léta, musí být víra maminek opravdu velmi pevná (a nervy těž). A přitom mnohé maminky, které zůstávají se svými dětmi doma, mají vysokoškolské vzdělání a jejich práce v zaměstnání by byla také velmi prospěšná. Ale – a v tomto názoru jistě nejsem osamocena – ne tak prospěšná jako

snaha postavit s Boží pomocí do života několik dalších kvalitních lidí, kteří se budou nadále podílet na budování Jeho Království.

A tak pokud se na vás, milé maminky, někdo dívá s MÍRNOU ironií, vzpomeňte si, že jsou i lidé, kteří na vás hledí s NE-SMÍRNOU úctou a obdivem a drží palce. A do naší skupiny patří jistě i sám Bůh.

Marie Sojka Veselá

TEN VÁNOČNÍ ČAS

(za rok přijde zas)

Snad by se mnozí rádi zeptali, kdo že to tak krásně ozdobil vánoční stromečky u betléma, kdo vytvořil ty krásné ozdoby. No přece děti, ti šikovní malí neposedové, kteří tak často nevydrží prožívat celou mši svatou v usebranosti a poklidu dospělých. Připravovali (s maminkami) tu vánoční nádheru po několik týdnů.

Co bylo ještě hezké o Vánocích? Nabitý a usmívající se kostel o dětské „půlnoční“ štědrovečerní mši, dětské ruce opatrně předávající Ježíška až k jesličkám, koledy linoucí se z kostela.

A co dál? Zdánlivá maličkost. Svátek Svaté rodiny. Malý kluk poklekl na svou čepici, podíval se na svého tatínka, vyndal čepici zpod svého kolena a přisunul ji pod koleno tátovi – jedna z podob lásky dětí

k rodičům. Lásky, kterou nám přináší Ježíš a která jediná může zachránit svět.

Jarka Cýrusová

Pro bystré hlavy

Najdeš 10 rozdílů?

